

Margreet Schouwenaar & Esther Miskotte

*De lach
hield zijn adem in*

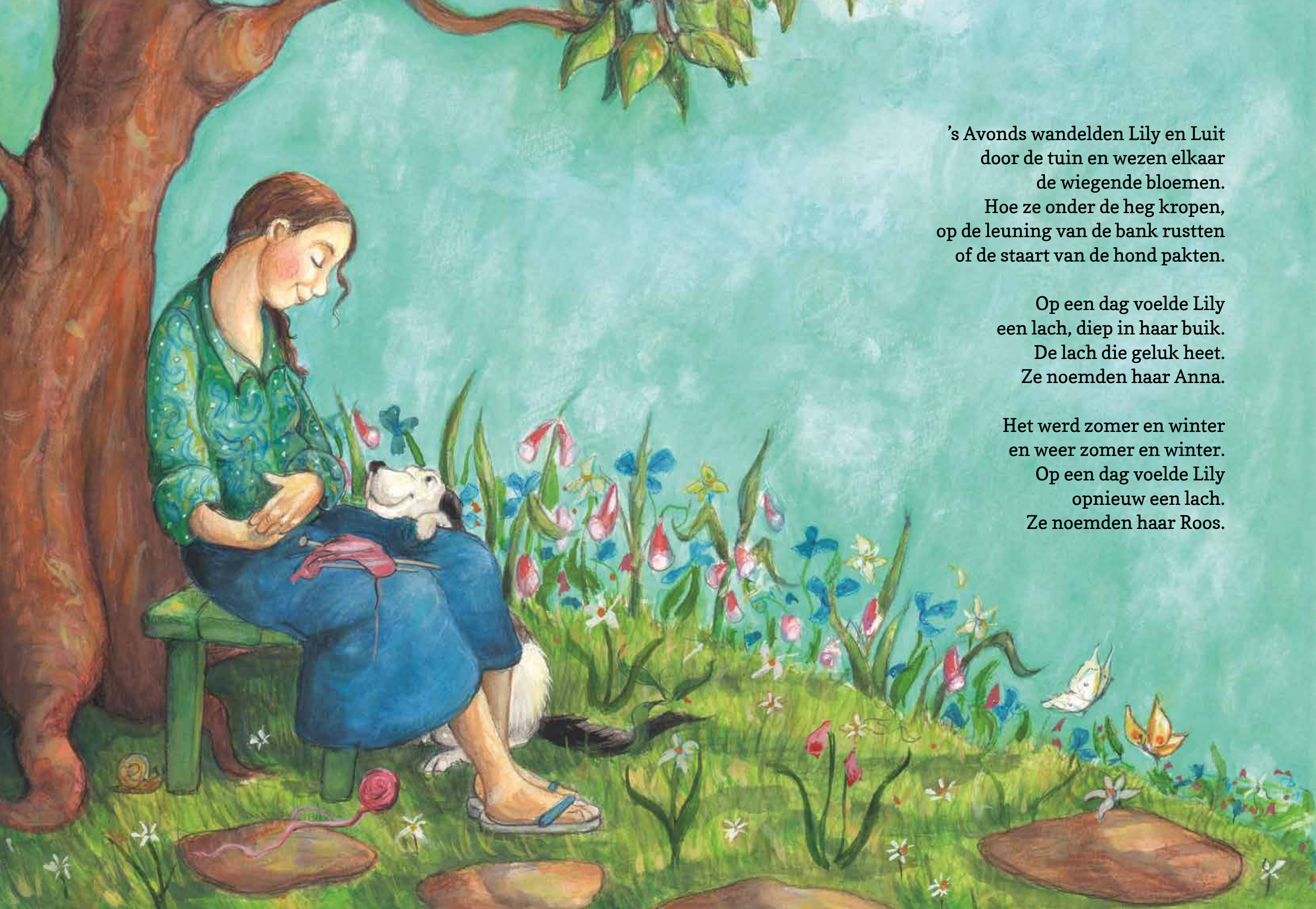
Toen Lily Luit zag,
wist ze het zeker:
dit is hem.

Ze lachte naar hem.
Ze lachten naar elkaar.
En ze zoenden.
En ze trouwden.

Ze bouwden een huis,
zaaiden bloemen,
metselden een haard
en zochten een hond
die lachen kon.

De dingen kregen een plaats.
Luit zette zijn stoel voor de haard.
De hond kwam naast hem liggen.
Lily kroop in het hoekje van de bank.
En de lach woonde in het hele huis.

's Avonds wandelden Lily en Luit
door de tuin en wezen elkaar
de wiegende bloemen.
Hoe ze onder de heg kropen,
op de leuning van de bank rustten
of de staart van de hond pakten.

Op een dag voelde Lily
een lach, diep in haar buik.
De lach die geluk heet.
Ze noemden haar Anna.

Het werd zomer en winter
en weer zomer en winter.
Op een dag voelde Lily
opnieuw een lach.
Ze noemden haar Roos.